

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 30. јуна 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

У ОБРАНУ СРПСКЕ ЧАСТИ.

„Русија — она је на коју треба да падне проклетство целог цивилизованог света.“

То је цитат из једнога
Већег чланка, — није сан.
То је неко изригао
У „Revue de l' Orient.“

Згледнуше се сви Французи,
Обузе их срам и стид,
Па читају још једаред, —
Јер можда их вара вид.

Не вара их. — тако стоји, —
То је израз, то му тон.
И њима се на то згади,
И рекоше: „O fi donc!“

Та у тима речма лежи
Недостојан штампе чин.
Та то казат' није мог'о
Францускога рода син!“

Погледали мало ниже,
Нашли име писца тог;
И Французи одахнули, —
А срам оде на другог.

Срам су нама добацили,
У наш кутак у наш до.
А то крити, забашурит',
То би текем било зло.

Ено цитат тамо горе,
А потписа ево шар,
Ево: Јаша Игњатовић,
Српски академичар.

Доста ј' нама друга срама,
Па зар примит' још и тај!
На замашан овај удар
Ево српски одмашај

У речима оним лежи
Свем Словенству гнусан чин.
И то казат' није мог'о
Србинскога рода син.

Ил ако се не одриче
Да је српског стабла нрк,
То је онда, то је онда,
Само његов — отнадни.

Dixit et salva vit animam Рече и спасе

Н. Н. Н.

Јуни

Политични преглед.

Мислим да нема ни политичне ни каноничне сметње, да и ја баџим поглед на свадбу краља Милана и краљице Наталије. На свадбу велим, јер су се заиста свадбили, — само је чудновато што њих свадба ево хоће да растави, док друге обичне људе свадба на против спаја и везује једно за друго. Краљу Милану није доста да буде распуштеник у дојакошњем смислу те красне речи, он хоће силом („Сила бога не моли“, и т. д.), баш силом да му се тај занат освети и да му и црква ту диплому изда. Само што он неће да му суди конз-историја, као што уопште не мари да му суди историја. Он хоће да му ствар решава синод, и за то пре свега рече: сине оди! А син кад не хтеде доћи добровољно, он дође зловољно. Не мари краљ ви то, што ће син навући на себе син-одијум народа, та краљ вреди више него народ, јер н. пр. после смрти књаза Михаила народа је било у свакој вароши и селу, а владоца су једва обрели тамо негде у париској кафани. А то је био Милан Обреновић четврти (IV.) Само што сад нема Обреновићке четврте*), и тако можемо слободно и без увреде рећи да краљу Милану четврта фали.

Кр. Милан је мислио: што ће краљица да долази из Визбадна у Београд. Визбаден и Београд то је свеједно, — Визбаден је у Насави (Nassau), а и Београд је на Сави. Но од те мисли требао би он да се опере, или бар лека ради да пије какву минералну воду. Кад би мене запитао, каква би вода била за њега, ја бих му рекао: „Ваше Величанство: Сел' тес'! (Selters). Па ако би ме послушао, то би заиста био лек.

*) Може бити и тога ако се још дваред развенча Слагач.

ШОДЛИСТАК.

Волете ли ви сира?

(Истинити догађај.)

(Свршетак.)

Ха, гле! Прија Сокину Дафину, добро кад сам се сетила настави мати, она је јединица а биће и тала.

Но то већ не марим.

Е па иди у име божије, ту ти није нико нуждан, познајете се.

Дајте ми најпре да „фруштукујем“ рече Паја, понда шта да бог. Мати донесе у шерпењи (тако за једну литру) млека, а Паја још надружи за сексер жемичака, те док си длан о длан ударио, а он готов, пољуби оца и матер у руку, па хајд управо Дафину. Кад је био до медведа (бирташа) доспео — сврне унутра и заиште чашу пива. Једну по једну, па намири петнајест, да, забога, није то ни шала, први пут у животу чини тај корак! треба ту имати и куражи, а ко ће му дати бољу кураж од — пића.

Кад је и петнајсту смирио, устане и оде куд је наумио а путем све се мисли шта ће, како ће започети. Дође већ и до авлијски врата, уђе већ и у гонг а ноге све клецају под њим; срце се устумарало по грудима ко шаров по млечари, ра искочи на поље, и већ се покајао што је

Него ја сам себе више пута чешао за увом и питао сам сам себе да нико не чује: За што кр. Милан хоће да се развенча? Знам, до душе, да многи људи кад остану без жене онда им се срећа на смеши (да их утеши); тако н. пр. прота Бранковић постао је владиком. Па сад чисто мислим, можда и кр. Милан с тога хоће да остане без жене, да би се могао повући у самоћу; можда хоће по примеру некадањих срп. владалаца, Немање и др. да оде у манастир да се покаљућери и онда би, као што је Стеван Немања добио име св. Симеун, могао кр. Милан (чије се име почиње са М.) постати св. Мраша.

Интересантно је, што кр. Милана у најразличнијим приликама увек подједнака песма прати. Кад се венчавао појало се у цркви „Исајије ликуј!“ а сад, кад се развенчава, сад се опет у „Пест. Лојду“ пева: „Израјиле ликуј!“

А како се митрополит Теодосије према томе понаша? Он се крва. Узео је траву разводник, те чупкајући листиће вели: хоћу, нећу; хоћу, нећу...

А међу тим чује се из Србије бачванска песма (сигурно је пева кр. Милан, јер у Србији другима није до певања): „Ајајо, ала би се жевио!“

Но кад генерал Протић ради проти краљице, онда би требало да бар генерал Зах ради за краљицу.

Што се тиче других политичних догађаја у свету најважније је, што новине сад доказују, да цар Фридрих III. није умрло, него су га доктори лечили. Е ал је болест под њиховим лечењем напредовала као рак. Сад се доктори свађају као новосадске пиљарице и хоће обраницама да се потуку. И Мекенци ће сад да се лати обране. Него његов је бостан канда већ обрав.

Даклем изиђе наредба, по којој нека наша моста добивају ново лепо мађарско име; тако Овча

дошао. И цето већ залаја на њега, а он куц! куц! у врата.

„Херајн“ зачу се из собе.

Слуга сам понизан! Како сте госпођице?

О, мило ми је на обашка, одговори удавача, и спусти „Вражије Доба“, лист на који јој се отац пренумерирао поред себе на канабе. Паја дограби лист, преврне га и одуд и одунд па рече: а што то ђубре читате! та ово је лист добар, затим тури руку у џеп, извуче „Српски народ“ од године 1881-ве од 27-ог Маја. бр: 33.

Ја се баш слабо занимам са новинама одговори Дафина. Да видите и ја.

Најрадије читам књигу: „Отмен свет.“

А ја „Сановник“ и „Трепетник.“

Удавача се задубила у „Туркос“ па како је окренула последњу страну — зауставише јој се очи на једној „анонси“ па кад је на нешто наишла чисто неверује очима да се и тако што штампати може, протре још једаред очи па чита наново, тако је, никако другчије већ како је први пут прочитала. Чини се и невешта као да изванредност и нестоји онде, преврне другу страну, па чита, а Паја се мисли шта ће и како ће почети. Наједаред скупи све силе, накашље се, пљуне на патос да би омању жабу покријо да се и не макне, па одиче:

звање се од сада *Báranyos*; Црна бара — *Feketetó*; Јабука — *Álmas* (на то ће се пити и алдумаш); Сакуле, звање се од сада укратко: *Toron-tál-Sziget* и т. д. — Сад се ради на томе да се и остале светске вароши и села помацаре; тако н. пр. Лондон звање се од сада званично *Angolsziget*, Париз — *Franczia Budapest*; Њујорк — *Uj-Sz. György* и т. д. — само се хинеском Пекингу неће дирати у његово дојакошње име; а спасла га је једино та околност што *Pék* значи у мацарском пекар (долази од глагола *sütni* = пећи), а *ing* опет значи мацарски кошуља, дакле *Pe-king* је Пекарова кошуља, па ту кошуљу неће да му скидају; а на тој галантерији биће им Хинези јамачно врло благодарни.

Ђира. Ко има права решава-ти о брачним разводима у Србији, — конзисторија или синод?

Спира. То право, по закону, има само конзисторија; али, по калембур, мора се то право дати синоду —

Ђира. Аха! Јер је синод матере већ отргнут.

Ђира. Е, ал које допустио, да се син отргне од матере, пре него што се и саслушала мати?

Спира. То је допустио Бисмарк.

Ђира. Ма човече како може он тако што допустити, кад он није вере православне, већ је протестанат?

Волете л ви сира?

Девојка га погледи чудновато на одговори: А какво је то питање?!!!

Не, не, тео сам да питам воле л' ваша госпоја мати сира?

А шта би ви били дебљи и бољи све и то да знате?! Паја већ ушептрљио, јер удавача гледи у очи на неда му ни тренути, те опет сасвим збуњено промрља: Е гле! а шта ми је?! Хтео сам питати воле ли ваш господар отац сира?

Дафина се намршти на овако питање, скочи на бачке ноге те излети напоље, ђувегију остави да размисља о „бесмртију душе.“

Кад је однела родитељима радосну вест сети се новина, па да неби дошло у руке оцу ил матери брзо отрчи натраг, затече Пају где седи ко здрав читав, мислио би човек да чека одговор. Удавача згужва новине и појури напоље. Е није већ роткве вама, проговори Паја, то су моје новине.

На част вам одговори Дафина и изађе на поље.

Није ни пет минута прошло, а госпођа мамица сасвим достојанствено ступи у собу, стане пред Пају и рекне:

Пријатељу ви сте дошли да се жените, јелте?

Спира. Он је унапред знао да краљица Наталија мора против тога насиља протестирати, пак ју је сматрао као протестанткињу, — а ту већ он сме да решава.

Ђира. Е, е, е! А зар се није Бисмарк жацнуо, да ће то бити криво синоду у Србији?

Спира. Није. Јер он увек зна разлоге дотеривати на свој калуп. Па ко вели: србијански је синод православан, — дакле не сме протестирати.

Ђира. Ми као да се шалимо, — али шта веле на то у Србији?

Спира. Све им је уздање у име митрополитово, који се зове Мраша.

Ђира. До душе, — ако ту реч мало прекроје, од Мраша може лако бити Марша.

П у с л и ц е.

⊙. Цар Вилхелм иде у Русију и може још доћи до споразума са Русијом. А ми кад нисмо хтели да Немачку претечемо, остајемо да из даљине гледамо анализирајући ту реч: спор-разум.

□. Краљ Милан виче: „Ево ми развода!“ — А одзив на то не одговара њему, већ краљици Наталији, — одговара: „Мираз вода“.

§. Краљица Наталија канда још и сад не мрзи

Та да, ваљда вам је казала ваша кћи.

Она ми није ништа казала, већ. . . .

Нисам ни ја ној упаде Паја у реч, може бити да би и било што, ал кад се напела ко жаба у крај баре, сад нек чека кад ће се Паја (први момак у селу) опет наканути женити; — затим устане, па и без збогом остајте оде. Упути се управо „Медведу“ те намири 30, словом: тридесет чаша пива, за тим се одбатрга кући и легне, а пред вече кад се пробуди — дао је „релацију“ оцу и матери.

Можда би ко рад био знати, шта је било даље с' удавачом? Она се врати у собу да отвори прозоре и изветри собу; Паја у „гњеву“ заборавио новине, а удавача закључа врата, па још једаред прочита ону „анонсу“ ко што реко од год: 1881-ве 27-ог Маја бр. 33.

Ако је ко рад знати шта се у оној анонси налази — нек потражи тај број, иначе на захтевање у верном препису послаће му и подписани.

Паја после није живио ни пули седам месеци, умро је од „капље“, а Дафина још и данас чека откуд год ђувегију.

Б.

вр. Милана. И њој није жао што се растаје с њиме, колико стрепи да он може сад наћи другу Милку.

☞. Што сад цела Европа испира уста српским неприликама, то се не може урезати у рабш вр. Милана; јер његов је рабш и пре тога био пун.

+. На тај најновији скандал све су поштене женске разјарене. Али наравно има и таквих лепотица, које се у себи радују: „Аха, сад ће нам Београд заиста бити „слободно пристаниште.“

✱. Кад су растављали кукавног престолонаследника од расцвећене матере, он је лупио ногом и рекао: Никад више у Немачку! (Шта ли ће, боже, рећи српски народ, кад и он једном дорасте да може лупити ногом?).

△. Пештанске новине наравно да вичу: Хура! — На сва уста вичу: Хура! Хура! Даклем није чудо ако вр. Милан већ снови о Хуријама.

* * Несретна мајка дала је своје сину бележницу са црвеним корицама да у њу бележи све што буде код оца видео. Те корице нису морале бити црвене, — јер оне би већ и саме поцрвениле.

♁. Само се чудим што се вр. Милан боји да га не отрују. Та Срби никад нису били отровници, — ма да су били често тровани.

Буна. Даклем „Н. Доба“ јавља да се смилovalo на своју публичницу, па ће од сада излазити само једаред на недељу.

Шуна. Даклем у томе погледу обистинила се пословица, која вели: теће вода куд је текла.

Буна. Не разумем те.

Шуна. Па за бога то је лако разумети. „Н. Доба“ потекло је из развалина негдашњег Јашиног „Недељног листа“, па ево сад је цурило дотле, док није и само постало недељни лист.

Истина.

Истину тражит' — лака је ствар.

Истину познат' — ту треба лар.

Истину зборит' смео је збор.

Истину примит' — е ту је чвор.

(С немачког.)

Из наше торбице.

У Србији је био негда обичај да се при саставку питало „Па како сте?“ — а кад се на то одговори: „Добро“, онда дође друго питање: „Па како оно још?“ — Покојни чика Ника није бегенисао тај обичај, али и умео је да му доскоча. — Он јуначки дочека прво питање: „Па како сте?“ и као из торбе истресе одговор: „Хвала богу добро, — а добро и оно још“. — Тим је начином многе одучио од тога давгубног празнословија. (Да је сад жив чика Ника, не би правио те вицеве, — сад се то више у Србији не пита, јер свако зна како је и како је оно још).

Цахерл.

И Цахерл ево умре.

Жалити га ваља махом.

За живота ј' прах продав'о, —

Па сад поста и сам прахом.

Бог нека му душу прости!

Ал шта вајди тужно лице? . . .

Од сад ће нас, ка' и до сад,

Гристи буве и стенице.

Л.

Најновија гладилица.

Немојте мислити да је реч о овим новим гладилицама, што су их продавали на пештанској изложби, о којој можеш за тили час наоштри и најтупљу кебу и то са свим на суво, не само без водира, него не мораш чак ни да пљунеш на њу.

Те су гладилице доста грубе а сад већ и застареле.

У новије доба пронађене су много финије и ено се препоручују у 84. бр. „Српског Дневника“ где стоји од речи до речи овако: „Међу тим чланак „обзор“ сведочи и то да је миш, о кога је орган тако званих неодвисњака хтео да изоштри досетљивост своју“ и т. д.

Ко то прочита биће му јасно, откуда је чланкописац Дневников (баш као да је Бекић) тако досетљив. И не био поред такве гладилице!*)

Вркец.

Опклада.

Снаш' Фема је жена благоглагољива и њен јој је муж више пута рекао: Ти би, жено, умрла, кад би морала један читав сат ћутати.

Ономад досети се нечему снаш Фема, па рече своје мужу: Хоћеш да се опкладимо за 5 фор., да ћу ја три дана и три ноћи без прекида ћутати!

Муж драговољно пристаде на опкладу на мету 5 ф. на стол, и уверен да његова жена ни један сат не може ћутати а камоли три дана, рече жени: па гилт!

Снаш Фема зграби новац спусти га у џеп говорећи: „Ахаха, да красну ли ћу мараму купити за ту петицу“.

*) А треба ли, бога вам за ту гладилуцу водир или је доста само пљунути на њу. Слагач.

Муж. Ха, ха, ха! Ти мислиш још опкладу до-
бити, — а ево си је већ изгубила, — јер ево, већ
си проговорила.

Снаш' Фема. Не губим ја опкладу тако лако.
Већ ти је мораш изгубити. Ми висмо уговорили:
која ћу три дана ћутати, — а ја сам мислила три
дана после смрти. Даклем нема сумње да ти мораш
опкладу изгубити.

Муж увиде да је насео. Одмахну руком и пре-
жали петицу. Лала.

В р е м е.

Шта је време, да л' ко знати жели?
Све што би смо и што не би хтели:
у природи — не почет почетак,
сиротињи — вечни црни петак,
за науку — развој трећег чина,
за пијанца — чутура без вина,
бесној сили — парница са правом,
гадној лажи — секира над главом,
у лекарству — лекар свију рана,
а за глумце — кеса подерана,
за боника — књига с другог света.
за ленштину — ни брига девета,
за лопова — тренут „лепе згоде“,
славољубљу — чаша ладне воде.
за нервозне — клепет празна млина,
Код женскиња — тајница једина,
заљубљеном — жеравица жива.
за песнике — фабрикант мотива,
за гробаре — берба винограда.
за сањала — праља старих нада,
за сужника — појам о слободи,
за све друге — лист о новој моди,
историји — „повод саме ствари“,
неодлучном — дангрисало стари,
а паметном — драгоцено злато,
на дну мушке воље закопато;
и све даље и све ближе тако —
слабо перо не стиже га лако.
Но кад кад ме усташца засврбе,
па се питам: шта ли је за Србе?
а враг неки подругливо личе:
*Поље, на ком' чкаљ и коров нице;
бесконачност укрштаја прѣки',
где се може — свађати во вјзки! . . .*

С. Л. Лазић.

Р а ч у н.

Неко је прорачунао да људи просеком говоре 3
сата на дан. На један минут долази одпр. 100 речи,
а то чини, кад би се све штампало, пуних 600 октав-
них страна на дан. А на целу годину изнело би пре-
ко педесет дебелих књига.

Тако стојимо са човечијим језиком. — А ка-
ко је код женских, то рачунџија ил није хтео, ил
није смео да прорачуна.

Ала га је ухватио!

„Узалуд смо нос подигли
— учен синак збори —
човек ти је животиња,
можда још и гори!

Па сад ко се дичи, нека му је просто,
ал' човек је, оче, од мајмуна пост'о.

Тако кажу књиге — науке нам луч —
а у нама самим загонеци кључ.“

„Верујем ти — вели бабо —,
та како и не бих?

То се ето, драги сине,
види и на теби.

Ту већ нема сумње, то види и слеп.

Ал' једно ме брине, па премишљајм вазда:
кад те мајмун роди, а не господ сазда,
ко ти, јадво дете, ко — одгризе реп?!“

С. Л. Лазић.

Мајсторија козе пасе.

Била је цича зима кад је неки стран путник
дојахао у сеоску гостионицу. Иште собу. Нема, —
све су заузете. Коња су му примили у шталу а он
уђе у велику собу, где се једе и пије. Ту је било
пуно сељана; поређали се око пећи, где би он тако
радо сео да се мало огреје. Гостионичар га запита
жедили што да вечера. Путник одговори:

— Мени донесите ма шта, што имате готово.
Али пре свега подајте мом коњу једну чинију сира.
Гостионичар избечи очи: сира!? коњу сира!
ваљда сте хтели да кџете сена.

— Ма знам ја шта говорим. Сира му подајте.
Гостионичар слеже раменима и изиде на поље.
А сви сељани који ту беху, појурише за њим, да
виде то чудовиште од коња, који се сиром храни.

Коњ, истина, није хтео ни да погледни на сир,
— али међу тим је његов госа ухватио најбоље ме-
сто за столом поред пећи.

За што? — за то.

А. Ала, господине попо, кажите ви мени онако ис-
крено, за што ви нама увек говорите да постимо; а ви
сами никад не постите.

Попа. Казаћу ти — али немој да ме стрпаш у
„Стармали“. Та баш за то ја вама препоручујем пост,
што сам не постим. Јер кад ви сви постите, онда појефти-
не и ћурићи и прасићи, и маст и јаја, — а ја као сиро-
ма човек, морам гледати себи да олакшам. Та знаш да
сваки светитељ к себи руке држи.

А. Знам, знам, господине, и хвала што сте ми раз-
јаснили.

Попа. Ал обећао си ми да нећеш све у „Стармали“
стрпати.

А. Нећу „све“, — само оно што је за „Стармали“!
Јер ја сам његов редован дописник.

Др. Н.

О петлу на ражњу.

(Сентенције гладног појете.)

Кад мој стомак већем свира,
(Без фигуре: крчу црева)
Нек послужи бар — к'о лира,
Да се л кше песма пева!

Стомак кад је празан јако,
Без икакве материје,
Кажу, онда да се лако
Идејална машта вије.

Нек на бајно цвеће слеће,
На суро се пење стење!
— То све неће — даје креће,
Паде машта на печење.

„Но то ти је лепа тема!“
Кличе песник богодани,
„Ту за песму мисли нема“, —
Музин сине мало стани!

Ти се вараш — тако није!
Печен пето па на ражњу,
Пружа духу сентенције
А стомаку храну снажну.

Већ сам ражањ кад се врти,
зар он није симбол верни,
Од колевке па до смрти.
Како теку дни чемерни?!

Он се врти увек пламу,
— Живот клоне гробу тако,
— Он у диму стоји саму;
Не сећа л' те то на пако?!

Још те сећа ражањ мали
Гране, што је у вис хтела, —
Одсекли је, окресали,
Па сад служи у дембела.

Тако ј' и код људи слаби.
Многи младић тражи виса,
Ал га тиран какав зграби,
Обори га до амбиза.

..... Леп залогај печен пето,
Уз Пиштинца боцу пуну;
Ал' у глави опет ето
Једна луда мис'о суну.

Зашт' баш петла госо воли,
Ил' госпођа милостивна,
Код толико кока бољи —
Није л' на њег она кивна?!

Још док рана зора руди,
И сан љуби очи њене,
Пет'о песмом јасно буди
Свој род, да се из сна прене!

Луђак пето! Тешко њему.
— Зашт' је сретне у сну смет'о?—
Довело га то је чему?
Сад на ражњу гори ето!

Међ људима тако није;
Булиоце на том свету
Нико нигде не загрије —
О хладе се на ужету.

..... Леп залогај печен пето,
Уз Пиштинца боцу пуну;
Ал' кад гледам њега, ето
Зашт' у тужну бијем струну?!

Одкуд туга? — Смешно то је!
Зар из жутих батакова,
Бистро око маште моје
Чита тужна каква слова?!

Или, или — срам је рећи —
Кад погледам то печење.
— Морам таки сад утећи
Свладаће ме искушење.

Збогом! дакле ти трагични
Петле, жртво песме јасне;
Збогом! ражњу симболични,
Збогом! — крај је песме красне.

Ал' пре него баш издахне
Ова моја песма саде,
Нек још нешто она шане,
Макар да то сваки знаде.

Та околност — реч Омира! —
Што о петлу а на ражњу,
Данас гуди моја лира,
То поуку даје важну.

Поуке су речи јасне:
(То појета сваки таји).
Многе песме врло красне,
Роду — масни залогаји!

Боривој.*)

Небоји се грома.

У време буре и силне грмљавине грома, молише се бостанције од страха богу у својој колиби, — но само баба Мара ћути и по каткад кашључце: — Ти се баба Маро канда небојиш грома?“ рекоше јој престрављени људи — — пр, а ко за што да се бојим грома! проговори баба Мара, — кад севне ја зајмурим, па невидим, а кад пукне, ја се напнем, па ако удари нек отскочи.

П.

То је за њега увреда.

Заљубио се Чива Нацл у младу, лепу, имућну Српкињу, а — на жалост — и она у њега, па отишао да је проси. Родитељи рекоше да ће му само тако дати девојку, ако се покрсти. Нацл је, истина, био заљубљен, али и сиромашта, па не хтеде да пропусти прилику, него пристаје и на то. Од јеховиног Нацла, чрез хладну воду, постаде православни Игњат. То се десило о св. Јовану по највећем мразу. Нацл се све стресао и грчио од зиме и студене воде. Кад је попа са Игњатом и кумом, изашао из

цркве, рече цвокоћући: Ух ала је то данас хладно па се онда окрете Чиви, који се шћућурио крај црквених врата, и додаде:

— Је л' и теби зима, Игњате?

Али наш ти се Игња успрси и одврати к носито:

— А кад је још Србин у било зима?!

Прибележио С. Л. Л—ић.

Мајстор Грга и Марко Штрк.

Пре педесет година, кад је Марко Штрк стао код мајстор Грге за калфу, поче мајстор Грга да му ређа кућевне обичаје. Рече му и ово:

— Ја не волим много да говорим, кад чујеш да звижднем, то је знак да те к себи зовем. А ти треба таки да дотрчиш.

Гледи га Марко Штрк, па ће онда рећи и он своју. „Баш добро мајсторе, што смо се тако натрефили. Ни ја не волим много да говорим, кад зви-

*) Поздрављамо г. Боривоја, као нова госта, и желимо да нас чешће походи. Тиме га ваљда нећемо одбити, што ћемо му искрено рећи, да му је завршетак ове песме могао бити јаснији и швицарнији. Последњу строфу баш никако не разумемо. Ур.

жднете да вам дођем а ви ме онда и погледајте. Ако видите да машем главом, то је знак да нећу да дођем.

Лала.

Б у б н у о т е к а.

У 49. броју „Н. Доба“, где се оцењује књига: „Теорија прозаичког писања“, стоји и ова велеважна нова аксиома:

„Дело је доста добро подељено и изведено, али му је језик неправилан, што треба да је главна врлина таквом послу“.

А м е р и к а н с к и.

У једним американским новинама стајао је овај оглас:

Јуче у опери на другој галерији украден ми је сат. Ако ми госп. крадљивац врати мој сребрн сат, казаћу му, где може лако златан хронометер украсти.

Чудни смо ми људи!

Заиста смо чудни. Што волемо то чувамо „као очи у глави“. Па де како чувамо ми очи? Како поступамо с њима? дижемо их, обарамо их, преврћемо их, бодемо их, парамо их, и сваку ноћ их држимо за творене. — Леша љубав!!!

— Молим вас, кад полази брзи влак за Пешту?
= У седам сати и шесдесет минута.

О п к л а д а.

У веселом друштву рећи ће један шаљивчина: То је чудно, да човек не може сам себе бубнути песницом у леђа. Ту се вађе један брзоплет, па рече: Не може да! Ја могу.

— Не можеш.
— Могу.
— Ајде за форинту да не можеш.
— Ево форинте. Могу.

Сви су били радознали, како ће да испадне та опклада. Брзоплет стисну песницу, подиже је иза врата и бубну себе у леђа; али у тај исти мах бубну га у леђа и шаљивчина.

— Ето видиш, да ниси могао сам себе бубнути у леђа, јер сам те бубнуо и ја.

Брзоплет је изгубио опкладу, али је добио две буботке.

Барон Н. приповедао је радо свакојака чудствија из свога ловачког живота. — а хтео је да му се баш све верује. Једаред за својим столом приповеди, како је пукао на срну, а тане ју је згодило у предњу шапу и у уво. Гости се чудили: како то може да буде. А домаћин по-

зва свога слугу, да му то посведочи. Слуга рече: то је, господо, тако било: Срна је баш чешала предњом ногом уво, кад је г. барон на њу пукао и тако јој је тане пробило и шапу и уво. — Кад је слуга то тако лепо протумачио, примакне се своме господару, па му шапне: „Господине, немојте лагати тако раздалеко; — једва сам и ово саставио.“

З а б у н и о с е.

Господин Н. уђе у кујну. Ту је његова жена пред огњиштем стојала и супу солила. Господин дошуња се полако иза леђа јој до ње и цмокне је у раме. Госпођа се трже и људито му рече: фуј, ала си ти неучтив! Трже се и господин Н., па се поче извињавати: Опрости, душице, забунио сам се, мислио сам да је куварица.

Доктор. Јесте ли прашкове узели у облатнама?

Волесник. Нисам, господине. Ја писма не затварам облатнама, па зато их и немам код куће. Већ сам узео прашкове са црвеним воском.

Професор. Ово је данас већ трећи пут, како доцне долазите на предавање.

Ђак. Молим, господине, варате се; неће бити тако.

Проф. Даклем то је сад по други пут.

Ђак. Извините, господине, ал

Проф. Не трим никаква поговора. Даклем то је данас први пут.

Гост. Келнер, — гледните само ово пиво. Шта је то црно у њему?

Келнер. Немојте се од тога гадити. То ће бити парче смоле, или друго што.

Шмуле. Исак, Исак, од куд теби тај златан прстен. Исак. Нашао сам га на улици.

Шмуле. Па зар ниси пријавио полицији.

Исак. Нисам. То би изгледало, као да се шепурим са својим коштењем.

Мати Ала, ала, сине, није ти доста твоје невоље, што си и гурав и зрикав, него још трчиш за сваком девојком.

Син. Па за бога шта ћу, кад беже од мене.

Позив на претплату.

Са овим бројем завршује „Стармали“ прво овогодишње полгодије.

Где и како „Стармали“ излази, која му је цена, све је то познато, само је још непознато колико ће се пријавити нових претплатника. — Да не би било кубуре, молимо да и то што пре дознамо

Издавањство „Стармалог.“

Књижарско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни књига, ни новаца. Много пута смо их писмено позивали да плате што су дужни. Сад их ево јавно по-

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

именце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исисавају књижарско-издавачко чокоће, те у корену затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	Ф. н.
1. Атанасије А. Николић парох у Шашинци . дугује	16.—
2. Тодор Коњовић трговац у Мохолу	18.70
3. Коста Михајловић, трговац у Жабљу	6.70
4. Дане Бањанин, Шкаре код Оточца	7.50
5. Ђорђе Јовановић, Бингула	4.70
6. Илија Марковић учитељ у Мошорину	8.70
7. Јован Пантелић, трговац у Адашевци	8.70
8. Госп. Н. Н. у Срп. Црњи*)	8.70
9. <i>Buchhandlung J. Reich Karlstadt</i>	17.47
10. Ј. Е. Тјерану, у Оравици	3.75
11. Павло Зарић, јером на Крчкама код Дрниша	4.—
12. Ристо Ј. Петровић, Мостар	79.65
13. Младен Ђорђевић, књижар у Београду	50.—
14. Ј. Трифуновић, негде у Босни	21.30
15. Леон Вирра, трг. у Бошваца	4.66
16. Аксентије Ј. Аксентијевић, сада у Рушчуку	16.17
17. С. Д. Циковић, сада у Срему	13.88
18. Платон Соларић, парох у Катинци	10.80
19. Књижара В. Шмита на Рајци	34.31
20. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	6.—
21. Б. Гавриловић, трговац у Мохолу	7.43
22. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви	6.40
23. Нико Радетић, трговац у Приједору	20.50
24. Љуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни	17.16
25. Љубомир Милин, трговац, Јасеново	11.33
26. Љубомир Тодосић, трговац, Маргитица	14.59
27. Спирос Вудисављевић, Кореница	20.14
28. Милош Белеслићин, учитељ у В. Кикинди	19.20
29. Паја Танасевић, учитељ у Меленци	7.94
30. Душан Петровић, учитељ у Врањеви	8.70
31. Н. К. Пуљевић, Ст. Вановци	8.70
32. Јово Поповић, учитељ, Војнај	8.90
33. Јоца Дренић, берберин, Стапар	5.97
34. Паја Митровић, Ораховица	7.30
35. Стеван Урошевић, Шид	8.70
36. Петар Милошев, Плашки	12.65

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожуре те сваки свој дуг изравна.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

*) Овом господину још незнамо право име, јер то је онај, који је на име г. Косте Ристића упућиване календаре примао и распродавао, а ми за то нисмо знали, него смо дужили недужнога г. Косту Ристића у два пређашња броја „Стармалог“, које овим сада исправљамо и позивамо г. Н. Н. нека се сам јави и свој дуг подмири у року од 8 дана, иначе ми ћемо га пронаћи званично преко поште, која ће такође имати да одговара: како је смела без нашег одобрења издати неком другом наше календаре, што су упућени били на г. К. Ристића, који се још 1882. одселио у Меленци, те по томе и незна ништа за овај дуг, нити га се исти тиче што.

Ред Шловидље.

Пошт. лађа 1888. до
од 22. марта даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОТИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ВРЛО ПРОБИТАЧНО

за оне, који имају што свету да огласе.

Потписана штампарија као накладник на јр а с п р о с т р а њ е н и ј е г с р п с к о г и л у с т р о в а н о г к а л е н д а р а

„ОРЛА“

узима себи слободу учтиво позвати и. н. трговце и обртнике на анансовање у истоме календару за г. 1889.

Укусно израђене огласе рачунамо:

Једну целу страну	Фор. 24.—
” 1/2 ”	” 12.—
” 1/3 ”	” 9.—
” 1/4 ”	” 6.—
” 1/8 ”	” 4.—
” 1/16 ”	” 2.—

Огласе са страних језика преводимо бесплатно.

„Орла“ се штампа и распродје у 15.000 примерака, колико дојак о још ни један српски календар и зато је нарочито најподеснији за оне, који имају што свету да огласе.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

НЕГОВАЊЕ ЗДРАВЉА.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Ова се балзам даје и препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, напетости, бљувања, пролива, ветрова; код грчева у цревима (колике) успех је за тренутак постигнут. Даље је добар код свију дуготрајних и слабећих болести, јер потпомаже варење. Ово дивно средство не треба да фали ни у једној кући, особито по селима. Цена је једној боци 1 ф 50 н., 1/2 боце 80 н.

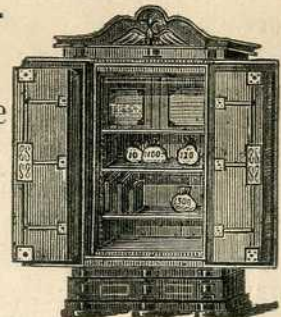
У Новом Саду може се прави добити само код Љ. Стефановића трговца и у Сарајеву код Ј. Сора, специјалисте.

Главни депо за разашилање: Ј. Милер, апотекар у Кронштату у Ердељу. (J. v. Miller, Apotheker, Kronstadt, Siebenbürgen.) Шиље се поштом сваки дан. 4—8

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

8—18